

יוסף תם
סמל

ירסי נולד במעברת עמק חפר ב-1951 להורים שעלו ארצה מתימן. היה בן שני מבין שבעה אחים. כילד היה רציני, ביישן, ומבוגר באופיו. משהתבגר איבד מעט את ביישנותו, היה חביב ובעל חוש הומור. תכונה בולטת מאד באופיו הייתה טוב ליבו. תמיד נכון היה לעזור לאחרים, בין למשפחתו ובין לזרים, וכך למשפחה מרובת ילדים תמיד הייתה דרושה עזרה. כנער דתי, הלך ללמוד בישיבה תיכונית בקרית שמואל לאחר שסיים את ביה"ס העממי.

עם סיום ביה"ס התיכון גויס לצבא, לחיל השריון. אהב מאוד את החיל, ותמיד היה מדבר באהבה על השריון, והאחוה השוררת בין החיילים שם, ובעיקר בין צוותי הטנקים. קטע מתוך מכתב אל אחותו - "אני תותחן בטנק מ"מ. מצד אחד אני גאה להיות תותחן של מפקד מחלקה כי זה מראה שמישהו מחשיב אותי ומצד שני יש לי יותר עבודה והדרישות ממני יותר גדולות. כמו כן יחס חברתי בין מפקד טנק לבין צוות שונה מאשר סתם קצין אל צוות..."

לאחר שחרורו מצה"ל, החל את לימודיו בפקולטה למשפטים באוניברסיטת בר-אילן. רבים הקשיים שניצבן בפניו, אך לא ויתר על רצונו העז ללמוד. כבן למשפחה מרובת ילדים, שבה רק האב עובד לפרנסת הבית כפועל בביח"ר, לא יכול היה לסמוך על מימון כספי מצד הוריו, ועל כן עבד בשעות הפנאי שלו במשתלת פרחים, וכסוכן ספרים. בהעדר חדר שקט ללימודיו, הפך המחסן שבבית הוריו לחדר לימודים שקט ובו יכול היה ללמוד באין מפריע.

עם כל הקשיים, תמיד היה חביב, ידע להסתדר ולהחגבר על בעיות שונות, ותמיד ברוח טובה. היה נוהג לומר תמיד על בעיותיו, (בלי להתעלם מהן), הכל שטויות. במילים אלה נראה שהתכוון לומר שזו דרכו של עולם ואל לנו להתייחס לדברים כמות שהם, וללא רצינות יתר.

ביום הכיפורים הוצא מבית התפילה עטוף בטלית ושרוי בצום, ישר לקרבות הבלימה בדרום, מהם לא שב. אפילו להיפרד מכולנו לא הספיק. תחילה הוכרז כנעדר, ובמשך כמה חודשים היה גורלו לוטה בערפל.

כך הוא היה. בגיל 22 נהרג, ובמותו הלכו עמו כל שאיפותיו ורצונותיו אשר לא יוכל עוד להגשים לעולם. אולם דמותו נשארה ותישאר תמיד איתנו.